

Glisglis locuiește singur într-un stejar. Doarme cât e ziua de lungă, așa cum fac toți pârșii. Seara însă se trezește, își întinde lăbuțele și iese din scorbura – firește, ca să mănânce.

Vrea să se îngrașe, nu cumva să-i fie foame cât hibernează. Caută fructe, ciuperci, ghinde și nuci, roade scoarță dulce de copac sau vânează insecte. Ce nu mai poate mânca duce în scorburi.

De câte ori vine toamna și se lasă frigul, Glisglis se culcușește în cuibul său, ca orice pârș care se respectă. Se trezește doar când sosește iarăși primăvara. Așa se face că Glisglis a dormit de fiecare dată când a venit Moș Nicolae. Îl cunoaște doar din poveștile celorlalte animale din pădure.

Dar, de data asta, Glisglis și-a pus în gând să-l întâlnească.
Doar că nu știe cum să rămână treaz! Poate c-ar trebui să mai mănânce puțin, pe urmă să ațipească nițel, înfășurat bine cu coada, să-și sprijine lăbuțele pe burtă și să închidă doar pentru o clipă ochii, să viseze iute ceva...

— Cra, cra, oameni colo-șă! strigă cioara de pe o creangă din apropiere. Glisglis o aude parcă din depărtări, dar tresare imediat. Dacă a venit Moș Nicolae? Cu grijă, scoate capul din scorbură și deschide ochii cârpiți de somn.

O mamă adună, împreună cu copiii, crengi de brad, vâsc căzut și ace.
La ce le-or fi trebuind?
Moș Nicolae n-a venit. Glisglis se strecoară înapoi în scorbură.
„N-o să adorm, n-o să adorm, n-o să ad...”